

Το χωριό είναι χτισμένο στην πλαγιά του βουνού. Πάνω ακριβώς από τα σπίτια, κρέμεται κυριολεκτικά, πραγματικά μεγαλοπρεπής, η βραχώδης δαντελωτή κορυφογραμμή, του Όρλιακα.

Ανηφορίζοντας το δρόμο προς την πλαγιά και μετά τους Μαυραναίους φτάνεις στον Ζιάκα.

Το χωριό περιτριγυρισμένο από το πράσινο και τα πλατύφυλλα δένδρα σου φτιάχνει αμέσως τη διάθεση, με μια αίσθηση δροσιάς και καθαρού αέρα, που σου προσφέρει άφθονο το οξυγόνο, για να γεμίσεις τα πνευμόνια σου και να αναζωογονηθείς.

Έχει λίγους κατοίκους και αυτοί είναι κυρίως ηλικιωμένοι, απόμαχοι της ζωής. Ο καθένας από αυτούς σίγουρα αποτελεί τη ζωτανή ιστορία της περιοχής και νομίζω πως αν έχεις την υπομονή και το χρόνο να τους ακούσεις, θα διδαχθείς πολλά για τη ζωή και για το τι αξίζει και έχει σημασία για τον άνθρωπο σ' αυτόν τον κόσμο.

Άνθρωποι απλοί, με το δέρμα αργασμένο από τον ήλιο και τον αέρα, αλλά και από τα βάσανα της ζωής σ' αυτόν τον ξεχασμένο τόπο, εκεί ψηλά στο βουνό.

Όλοι μιλούν με αγάπη για τον τόπο τους, γιατί εκεί γεννήθηκαν και μερικοί μάλιστα έχουν μεγαλύτερη λατρεία γιατί ξεσπιτώθηκαν και έζησαν σε ξένους τόπους, κυνηγημένοι από τη μισαλλοδοξία, επειδή έκαναν το λάθος να πολεμήσουν τον κατακτητή στη περίοδο της Ιταλογερμανικής κατοχής και μετά το τέλος του πολέμου, τόλμησαν να ζητήσουν το δίκαιό τους.

Ευτυχώς αυτά πέρασαν πια, αλλά βέβαια δεν ξεχνιούνται, πάλι ευτυχώς, γιατί αν δεν θυμόμαστε πάλι μπορεί να κάνουμε τέτοια τραγικά λάθη.

Η αρχιτεκτονική των σπιτιών δεν έχει, όπως θα έπρεπε, κάποιο σχεδιασμό, αλλά φαίνεται ότι οι άνθρωποι προσπάθησαν να χτίσουν χρηστικά σπίτια. Το χωριό διαθέτει και ξενώνα όπου μπορείς να διανυκτερεύσεις και να ξεκουραστείς.

Το πέτρινο γεφύρι, στο δρόμο καθώς αρχίζεις να ανηφορίζεις για τον Ζιάκα.

Η είσοδος του χωριού.

Το Φθινόπωρο η φύση ντύνεται στο πλουμιστό χρυσοκόκκινο ρούχο της.

Ζιάκας. Η πλατεία του χωριού.